

Kde domov můj ...?

Pan Miloš Zeman – Prezident České republiky
Pan Bohuslav Sobotka – Předseda vlády České republiky
Pan Robert Fico – Předseda vlády Slovenské republiky
Pan Jan Zahradil - Europoslanec

Poděbrady, 26.května 2015

Vážení pánové,

již delší dobou se potýkám s obrovským strachem způsobeným tématem Islámský stát a uprchlíci. Nechápu, že tyto oprávněné obavy nesdílí většina evropských politiků či představitelů humanitárních organizací: jsou toho názoru, že jediným řešením současných politických, jistě obrovských potíží, je přestěhovat celé národy z jiných kontinentů do Evropy. Je to pro mne naprosto nepřijatelná představa, nesmyslné a obrovsky nebezpečné řešení. Evropští politici snad chtějí zlikvidovat Evropu ?!

Chtějí přestěhovat do Evropy nejen kulturou naprosto odlišné obyvatelstvo, ale dále infiltrovat do Evropy velmi vynalézavé bojovníky Islámského státu.

K čemu vede tato evropská velkorysost ? Západní Evropa přivedla na tento kontinent milióny obyvatel převážně islámského vyznání, naservírovala jim na stříbrném podnose bydlení, vzdělání a k čemu to nyní vede ? Tito lidé se nyní spojují s Islámským státem, vybaveni znalostí jazyka, vzděláním, mentalitou Evropanů, technických vymožeností, které nyní dají rádi do služeb vražedného, nelidského režimu „státu“, který se rozpíná neskutečným způsobem. Jeho bojovníci a jejich přísluhovači se množí jako moli a člověk je proti nim bezmocný.

První generace přistěhovalců přišla coby sluhové Evropanů, často z kolonií apod. Dále jako levná pracovní síla, která byla vděčna za životní podmínky, ve kterých v Evropě mohla žít, byť byly jakkoliv skromné. Současná generace už vděčna není: chce Evropanům ukázat svou moc. Mají vzdělání poskytnuté Evropou, dokáží se orientovat ve světě a jsou vítanými spojenci Islámského státu.

Několik let jsem učila na Univerzitě Karlově zahraniční studenty češtinu. Za jednoho z nich, Kurda z Iráku, v současné době blízkého spolupracovníka prezidenta Barzáního, jsem se málem provdala. Jsme stále v kontaktu, ačkoliv jsme se několik let neviděli. Myslím, že znám mentalitu Arabů. Jsou velmi spojeni se svým etnikem, mnohdy nespolehliví, ačkoliv jinak pohostinní a milí. Pracuji od roku 1990 v cestovním ruchu, všude ve světě mám přátele různých národností a různých vyznání. Ale nechci, aby v České republice vznikly

arabské ulice či jiné čtvrtě. Jak jsem nyní vděčna za dříve uzavřené hranice a jak ráda bych je nyní obnovila !

Příslušníci určitých národností se rozmnožují geometrickou řadou, za krátkou dobu by nás pohltili, takže bychom se necítili jako doma. Vidíme v jiných zemích, jak musí jejich vlastní obyvatelé neustále brát ohledy na jinou kulturu a musí zatlačovat tu svou: viz případ jedné italské školy, kde ředitel odmítl vystavit jesličky, protože by se arabské děti cítily špatně !

Minulý rok jsem byla na měsíčním jazykovém pobytu v Anglii, z toho tři týdny v Manchesteru. Chtěla jsem bydlet v původní britské rodině, poznat její kulturu, zvyky, hovořit kvalitním jazykem. První bydliště bylo u Číňanky a druhé u rodiny z Jamajky. Ostatní studenti na tom byli podobně. Když jsem jela do centra autobusem, na Piccadilly station, ulici lemovaly po několik kilometrů arabské obchody, restaurace apod. Všude kolem byli sice obyvatelé Velké Británie, ale dle barvy kůže každý mohl poznat, odkud původně ten či onen je.

Jak dobře jsem se cítila ve Skotsku, v Edinburgu, kde jsem opět mohla dýchat, kde kupodivu tento problém nebyl. Nikdy jsem se tak netěšila domů jako po měsíci v Anglii. Těšila jsem se na naši kulturu, na naše lidi, na zemi, kde není masově mezi obyvatelstvem zastoupen celý svět.

Každý by měl žít ve své zemi, ve své kultuře. V rámci turistiky se ráda seznamuji s kulturou jiné země, respektuji zvyky a tradice daného národa, ale chci si zachovat vlastní identitu. Chci, aby si naše země zachovala svůj charakter. Nechápu, proč nás evropští politici neustále nutí být druhou Francií nebo Británií. Pokud některé země chtějí mít jako své obyvatele příslušníky naprosto odlišných kultur, je to jejich právo. Jen nechápu, proč se dívají skrz prsty na Českou a Slovenskou republiku, která jejich názor nesdílí.

Je absurdní, viz německý tisk, apelovat na Čechy a Slováky argumentací poskytnutím azylu v roce 1968 pro naše občany. Emigranti v roce 1968 byli pro Evropu, hlavně Švýcarsko nebo Německo požehnáním. Přišli vzdělaní lidé stejné kultury, kteří nikoho neohrožovali, pilně pracovali, nikoho neomezovali. Takové uprchlíky bychom i my vítali s otevřenou náručí !

Před několika dny jsem byla na akci v jedné rezidenci velvyslance. Jeden z účastníků, Evropan, mi řekl, jak dobře se cítí v České republice, kde nejsou Arabi, Černoši apod. masově zastoupeni. Nechci, aby to vyznělo rasisticky. Jde o to, že lidé určité kultury by se ve své zemi měli cítit doma a to se nedocílí tím, že se k nám nekompatibilní národy přestěhují.

Pokud u nás žili „exotičtí“ cizinci dříve, bylo to pro nás opravdu milé obohacení, viz Mireček z filmů o „Básnících“, student se zamiloval do české dívky a zůstal zde, proč ne, pracovní důvody, naprosto v pořádku. Ale to byly případy jednotlivé, přirozeně vzniklé.

Neustálým ustupováním a přijímáním desítek tisíc uprchlíků jen Evropa zve k trvalé návštěvě i další uprchlíky. Nikdy už je totiž nikdo nepošle zpět! O to více si převaděči budou mnout ruce a pokračovat ve své činnosti.

Nejsem stratég ani politik, ale vím naprosto jasně, k čemu tento masový příliv uprchlíků a cesta ústupků povede. Infiltraci nežádoucích osob, rozmachu islámu a zničení kulturní Evropy.

Asi vypadám jako člověk bez citu, který si sedí v teple a nechce pomoci lidem, kteří strádají, a to vskutku obrovsky. Tak to není. Věnuji se charitě dlouhodobě a i v této situaci jsem ochotna pomáhat, nejlépe finančně, ale směřem, jak to navrhuje Česká a Slovenská republika: v zemích, které jsou kulturně blízké mentalitě uprchlíků a vytvoření hradby zabraňující, aby se sem v takové míře dostávali. Přesně dle přísloví: „Podej prst,“

Vážení pánové, děkuji za Vaši trpělivost při čtení mých řádků. Jsou to velmi upřímné názory jedné občanky České republiky, která není rasistka, má otevřenou náruč a velké srdce. Ale také svůj jednoznačný názor na zmíněnou politickou situaci a její řešení. Velmi Vás prosím o důrazné kroky pro zachování naší identity. Nebud' me druhou Francií s jejími 2200 mešitami...

Opravdu bych se za několik let nechtěla zoufale ptát, „Kde domov můj...?“

Srdečné pozdravy z Poděbrad

PhDr.Blanka Horáková
T.G.Masaryka 573
290 01 Poděbrady